

ladt os at anføre, ere Betragtninger, som skulle bidrage til, at de 15 Mand, vi nu give det Hverv paa vore Vegne at behandle denne uhyre vanskelige Sag i Enkelthederne, skulle kunne gøre det saa alsidigt som vel muligt.

Om de andre til Behandling foreliggende Forslag skal jeg ikke udtale mig nærmere. Det forekommer mig, at Arveafgiftsloven gaar adskilligt videre, end det er rigtigt og forsvarligt, om den ikke finansielt set skal blive en ligesaa stor Skuffelse, som jeg tror, at den foreslaaede Vinstempelskat vil blive. Der er ingen Grund til at udtale sig nærmere om Brændevinsskatten, men jeg kan ikke tilbageholde min store Forundring over, at der ikke er flere Antydninger end de faa og svage, vi have hørt, af, at man dog nu en Gang vilde bryde ud fra denne gamle Lære om, at en Mængde almindelige Forbrugsartikler — og vel at mærke ikke alene for Manden, men ogsaa for Konen og Børnene — kan man nok belægge med Skat, men derimod Brændevin, der dog væsenligst kun er et Nydelsesmiddel for Manden, maa man ikke beskattede. (*Borghjerg*: Den er jo beskattet!) Ja, men ikke tilstrækkelig højt. Det forekommer mig, at det er en af de Beskatningsgenstande, som ligge lige for; men det skal jeg nu ikke komme dybere ind paa ved denne Lejlighed.

Jeg vil da til Slutning kun henvende et Par Ord — jeg haaber, den ærede Formand ogsaa vil vise nogen Langmodighed overfor mig —, fremsætte et Par Bemærkninger af politisk Natur. Det skal blive meget faa, og det er naturligvis i Anledning af de Udtalelser, som det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) fremsatte i Gaar. Der er ingen Grund for mig til at komme dybere ind derpaa, idet hans Bemærkninger kun i overmaade ringe Grad toge Sigte paa mig. Jeg skal tillade mig i al Ro at sige, at for saa vidt som det ærede Medlem udtalte sig om Forliget og om, hvad der gik forud i 1894 — et Spørgsmaal, som han jo vender tilbage til, og som aabenbart maa have forstyrret mangen en Nattesøvn for det ærede Medlem —, vil jeg dertil bemærke, at jeg slet ikke er uenig med det ærede Medlem i, at man den Gang skulde have baaret sig helt anderledes ad, end man gjorde, at den nødvendige Konsekvens af Forliget i 1894 var noget ganske andet end det, man den Gang gjorde. Jeg er uskyldig i, hvad der er sket den Gang, men kan det være nogen Balsam for det ærede Medlem, at jeg er enig med ham i hans Opfattelse,

skal jeg ingenlunde tilbageholde denne Tilslutning. Samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at Hovedansvaret for, hvad der skete, falder paa den Mand, der overtog Konseilspræsidiets den Gang, nemlig Reedtz-Thott. Jeg finder dog, at dette ligger saa langt tilbage, at der ingen Grund er til nu at rette disse stærke Anklager mod ham. Nu maa vi se fremad og se bort fra de Skuffelser, vi have haft denne Gang. I øvrigt var det ærede Medlems Angreb rettet mod et Par Journalister, maaske et Par af dem, der sidde her lige ovenover mig, det er der heller ingen Grund for mig til at komme dybere ind paa.

Men det ærede Medlem udtalte sig, saa vidt jeg forstod, saaledes, at man fra Højres Side skulde have slaaet til tidligere i Valgretsspørgsmaalet. Det skal jeg ikke kunne sige. Den Sag er ikke afgjort. Men saa vidt jeg ved, hører det ærede Medlem til dem, som mere end maaske noget andet Medlem i det konservative Parti have været mod, at man fik dette Spørgsmaal tidligere løst, og derfor forekommer det mig, at man kunde give sin Opfattelse deraf et behageligere Udtryk end ved at raabe: Hør! naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds siger, at der her er begaaet en Dumhed af Højre.

Det ærede Medlem beklagede dernæst, at saa faa synes at ville udtale sig for eller deltage i noget, der hed Samlingspolitik. Nu maa jeg tilstaa, at jeg har aldrig udtalt mig hverken for eller imod Samlingspolitik, fordi jeg har haft en Fornemmelse af, at de, der talte om Samlingspolitik — her altsaa konservativ Samlingspolitik —, ikke havde nogen ganske klar Forstaaelse, i alt Fald ikke en Forstaaelse, som var almindelig hos dem alle, af, hvad dette drejede sig om. Men nu hørte jeg i Formiddags, at den ærede Finansminister sagde, at konservativ Samlingspolitik var noget Vrøvl — ja, det var maaske ikke Ordet, men det var i alt Fald meget nær Meningen deraf. Hvis det nu er saa, synes jeg, der er endnu meget mindre Grund til at udtale sig om en konservativ Samlingspolitik, og i hvert Tilfælde er der da ingen Grund til at udtale sig udførligt om en konservativ Samlingspolitik, da det, naar der er Tale om Samling, maa være mindst en Samling af to, og endnu har jeg kun hørt den ene udtale sig om Samlingspolitikken. En anden Ting er, at man fører sin Politik saaledes, at den kan blive til en Samlingspolitik. Men jeg skal ikke nægte, at jeg vilde have anset det